

at der kunde blive lykkelige Tilstande for dem, og saaledes at vi med Ære kunne beholde Øerne. Enkelte af mine nuværende Meningsfæller stemte anderledes, de havde større Tillid til det danske Folk. Desværre tror jeg, at jeg fik Ret i min Pessimisme, og jeg havde den Begrundelse, at et Flertal i Folketinget var for at afstaa dem, og at her oppe i Landstinget stod Stemmerne lige, saaledes at der efter min Mening ikke var grundet Haab om, at der virkelig vilde blive taget et Arbejde op. Det Arbejde, der er taget op overfor Øerne siden 1902, er da ogsaa væsentlig gjort af private Folk. Det forekommer mig, at disse private Folk, som med store Ofre og med stor Dygtighed har arbejdet paa Øernes Fremgang, fortjener Nationens Tak, men de har ikke faaet den Støtte fra Staten og fra Folket som Helhed, som de kunde fortjene, og som Øerne burde have haft. Det har været en Skuffelse. Der nedsattes ganske vist efter 1902 en Kommission, der skulde tage under Overvejelse, hvilke Foranstaltninger der skulde træffes for at ophjælpe Øerne. Den afgav en Betænkning, og i denne fremsattes en hel Række Reformforslag, som burde gennemføres, men meget faa af disse blev gennemført, og skønt man strøg 11—12 Mill. Kr., som vi havde til gode hos Øerne, hjalp det ikke noget. Vi har set, at i de 14 Aar fra 1902 til nu er der fra Folkets, fra Regeringens og fra Rigsdagens Side gjort for lidt for de Øer, og derfor er de i den Tilstand, hvori de er. Nu kunde man sige, at 1916 er ikke 1902. Man kunde have tænkt sig, at paa det Tidspunkt, paa hvilket vi har faaet denne Sag til Behandling, nu da Europa staar i Flamme og Krigen breder sig, man saa her fra det danske Folks Side vilde have set anderledes paa denne Sag end i 1902, og vi kunde ogsaa have ment, at den Panama-Kanal, der aabnedes, kunde have givet saadanne Fremtidsmuligheder i Folkets Øjne for St. Thomas Betydning og for Øernes i det hele taget, at det vilde have stillet sig anderledes end tidligere. Jeg hilste derfor med Glæde, at man overlod Sagen til Folket ved at gøre den til Genstand for en Folkeafstemning her, og jeg maa sige, at jeg vilde have anset det for særdeles ønskeligt, at Folkeafstemningen i denne Sag havde været afgjort for Øernes Bevarelse. Hvis en saadan Folkeafstemning havde fundet Sted, der havde sagt med mange Stemmer fra det danske Folk: Vi vil bevare disse Øer! saa havde vi ogsaa fra den danske Rigsdag og Regering kunnet kræve af dette Folk, at de Ofre var blevet bragt, som kunde og maatte bringes for at

bringe Øerne i en lykkelig Tilstand. Men Folkeafstemningen har ikke gjort det. Resultatet af Folkeafstemningen har været et Flertal for at sælge Øerne. Og selv om Tallene ikke er store ved denne Folkeafstemning, ser jeg dog saaledes paa det, at ogsaa dette, at Tallene ikke er store, tyder hen paa, at vi ikke har den Interesse for disse Øer, som vi burde have, og som jeg kunde ønske, at Folket havde. Naar dertil kommer, at Øernes Beboere selv ønsker at komme til Amerika, saa ser jeg ikke rettere, end at vi ingen Udsigt har her i Landet til at bevare disse Øer saaledes, at Forholdene paa dem kan blive gode for Beboerne, og saaledes, at vi kan bevare dem med Ære for Danmark. Derfor stemmer jeg for Traktatens Vedtagelse.

Juel: Der kunde fremføres mange berettigede Anker, baade reelle og formelle, mod den Folkeafstemning, der har fundet Sted; men det er for sent nu. Udfaldet af Folkeafstemningen kan imidlertid fortolkes paa flere Maader, og der er en Fortolkning, som straks skal afvises som fejlagtig, og det er den, at det danske Folk har udtalt sig til Gunst for Salget. Ved Afstemningen delte de valgberettigede sig i 3 Grupper: En Gruppe, der stemte mod Salget, en anden, der stemte for Salget, og en tredje, som undlod at stemme. Denne sidste var langt den største, og dette betyder, at det store Flertal ikke har villet indlade sig paa at tage Stilling til Spørgsmaalet, men har henvist det til Lovgivningsmagtens Afgørelse. Dette er en fuldt forsvarlig Maade at stille sig paa, navnlig naar der ses hen til den Maade, paa hvilken Sagen er bragt frem og ført igennem, og det Tidspunkt, paa hvilket dette er sket. Af dette store Flertals Stilling følger, at det er Lovgivningsmagten, der har det fulde Ansvar. Tillige følger deraf, at de enkelte Medlemmer er ganske frit stillede og ikke kan skubbe sig ind under en Paastand om, at det er Folkets Villie, at Øerne skal sælges.

Ministeriet har nu indstillet Konventionen til Rigsdagens Godkendelse; Folketinget har tiltraadt den, og der spørges nu, om det kan forsvares, at Landstinget følger Folketinget. Dette Spørgsmaal mener jeg bør besvares med et aldeles bestemt Nej. Det er altid en højst betænkkelig Sag at sælge bort af sit Lands Omraade, men det bliver ganske uforsvarligt at gøre det i en Tid som denne og paa en Maade, som sket er her. Ministeriet har under Verdenskrigen uden Rigsdagens Vidende indladt sig i